

ODVJETNIK – AVVOCATO
TOMI MILADINOVIĆ
Flanatička 11/III, 52100 Pula
Tel: +385 99 6844071
e-mail: tomi.miladinovic@outlook.com

TRGOVAČKOM SUDU U PAZINU
za
VISOKI TRGOVAČKI SUD

Na posl. br: St-189/2025

STEČAJNI VJEROVNIK: CHECKER LINE d.o.o., Split, Zrinjsko-Frankopanska 62,
OIB 42569233466 koje zastupa punomoćnik Tomi
Miladinović, odvjetnik u Puli

STEČAJNI DUŽNIK: CHECKER YACHTING d.o.o., Pula, Mletačka 14, OIB
13360044716

Ž A L B A

**- stečajnog vjerovnika CHECKER LINE d.o.o. na Rješenje prvostupanjskog
Suda pod posl. br. St-189/2025-47 od 29. listopada 2025. god.**

- punomoć u spisu

**I. Stečajni vjerovnik CHECKER LINE d.o.o. u zakonski dopuštenom roku podnosi
žalbu protiv Rješenja prvostupanjskog Suda pod posl. br. St-189/2025-47 od 29.
listopada 2025. god. (dalje: pobijano Rješenje).**

**Stečajni vjerovnik navedeno Rješenje pobija zbog bitne povrede odredbe stečajnog
zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja kao i zbog pogrešne
primjene materijalnog prava.**

**II. Sukladno t. III. i IV. pobijanog Rješenja odbačene su tražbine stečajnog vjerovnika
CHECKER LINE d.o.o. prijavljene u iznosima od 2.050.000,00 € i 620.000,00 €.**

**Prvostupanjski je Sud navedenu odluku donio na temelju netočnih, nedokazanih,
iskonstruiranih i paušalnih činjenica no krenimo redom.**

III. U točki 5.2.8. pobijanog Rješenja prvostupanjski Sud navodi da cit. „Isto tako dužnik u vrijeme stjecanja tog zajma nije imao imovine. Jedinu imovinu, onu koju ima i danas, stekao je naknadno, 01. ožujka 2024. godine (tri brodice koje su unesene u kapital dužnika, od kojih je jedna u međuvremenu izgorjela (ugovori na listu 344 do 354 spisa) – sve priloženo uz prijavu tražbine istog vjerovnika u iznosu od 804.094,82 eura, s time što isti ovaj vjerovnik CHECKER LINE d.o.o. sada tvrdi da se tamo uopće nije radilo o prijenosu imovine na dužnika već o zajmu. Pa ako je tako onda dužnik nije ni imao nikakve imovine, ni prije ni nakon stjecanja zajma 20. veljače 2024. godine (do kupnje brodice za koju je dan zajam).“

Točno je da je prijenos iznosa od 804.094,82 € u poslovnim knjigama stečajnog vjerovnika i dužnika knjižen kao zakonske rezerve, odnosno, procijenjena vrijednost plovila do tada u vlasništvu stečajnog vjerovnika prenesenih u vlasništvo stečajnog dužnika i točno je da se na taj prijenos imaju primijeniti zakonske odredbe koje se odnose na zajam s obzirom da stečajni vjerovnik očekuje povrat istog i upravo zato je tu istu tražbinu i prijavio u predmetnom stečajnom postupku. **Međutim, činjenica jest da je do prijenosa prava vlasništva predmetnih plovila došlo, odnosno, stečajni dužnik je tim prijenosom postao vlasnikom tih plovila pa kako onda sada prvostupanjski Sud može tvrditi da stečajni dužnik nije imao nikakve imovine ni prije ni nakon stjecanja zajma od 20. veljače 2024. god.?!**

U točki 5.2.10. pobijanog Rješenja prvostupanjski Sud konstatira da cit. „...Da li se radilo o stjecanju zajma ili vlasništva tek će biti utvrđeno...“ pa se slijedom toga može zaključiti da se prvostupanjski Sud upušta u baratanje neprovjerenih i neutvrđenih činjenica kako mu to u zadanom trenutku odgovora radi potkrijepe svojih paušalnih tvrdnji što je krajnje nedopustivo s obzirom da prvostupanjski Sud koji vodi stečajni postupak nije pozvan niti je ovlašten utvrđivati osnovanost ili neosnovanost nastanka, stjecanja, prestanka i ostalih statusnih elemenata stečajnih tražbina.

Nadalje, u točki 5.2.11. prvostupanjski Sud navodi da cit. „Slijedom navedenog, u odnosu na dužnika, a obzirom na sve navedeno, izvjesno je, i bez stručnih i dubinskih analiza, da dužnik u vrijeme kada je sklopljen ugovor o zajmu od 20. veljače 2024. godine sa CHECKER LINE-om d.o.o. ne bi bio mogao ostvariti nikakvo financiranje od strane banaka (ni u daleko manjem iznosu) jer njegovo gospodarska, financijska i poslovna situacija nije bila spojiva sa načelima na kojima banke posluju i odobravaju zajmove i po redovnom tijeku stvari ne bi bio mogao ostvariti financiranje od banaka. Jedino financiranje koje bi mogao ostvariti, i koje je i po stavu suda ostvario, je financiranje od sa sobom povezane osobe, a to je bio njegov član društva (jedan, jedini), što nije protivno niti jednom propisu, ali utječe na svrstavanje vjerovnika u isplatne redove u okviru stečajnog postupka.“

Prvostupanjski Sud ovdje vrlo samouvjereno, kako i sâm navodi, „*bez stručnih i dubinskih analiza*“ donosi određene konstatacije koje su nespojive sa ulogom suda kojemu je zadatak vođenje stečajnog postupka. **Na temelju čega prvostupanjski Sud zaključuje da stečajni vjerovnik ne bi bio mogao ostvariti nikakvo financiranje od strane banaka u datom trenutku?! Ima li prvostupanjski Sud znanja i iskustva u bankarskom ili financijsko-konzultantskom sektoru, a o kojima stranke nisu upoznate?! Bavi li se prvostupanjski Sud plasiranjem kredita u gospodarskom poslovanju?! I ključno pitanje, zbog čega bi stečajnom dužniku u datom trenutku kredit uopće bio i potreban imajući u vidu da je do tada već stekao vlasništvo nad nekoliko plovila pa je mogao poslovati i bez predmetnih zajmova?!**

IV. Sukladno čl. 408. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine" br. 111/93., 34/99., 121/99., 52/00., 118/03., 107/07., 146/08., 137/09., 152/11. - službeni pročišćeni tekst, 111/12., 125/11., 68/13., 110/15., 40/19., 34/22., 114/22., 18/23., 130/23., 136/24.), član koji društvu **u vrijeme kad je ono u krizi** umjesto da mu pribavi vlastiti kapital, kada bi mu ga inače uredni gospodarstvenici trebali pribaviti, dade zajam, može u stečajnom postupku ostvarivati zahtjev za povrat zajma samo kao stečajni vjerovnik nižeg isplatnog reda.

Nastavno, prvostupanjski Sud na temelju netočnih, nedokazanih, iskonstruiranih i paušalnih činjenica pokušava iskonstruirati da je stečajni dužnik u trenutku kada je primio zajmove u iznosima od 2.050.000,00 € i 620.000,00 € bio u krizi.

Prije svega, treba ponovno istaknuti i naglasiti da prvostupanjski Sud nije ovlašten u stečajnom postupku utvrđivati činjenice koje se odnose na statusna pitanja stečajnih tražbina već je za bilo kakav spor između stranaka obavezan te iste stranke uputiti u parnicu pa je tako u ovom slučaju bio obavezan stečajnog dužnika uputiti u parnicu radi utvrđivanja isplatnog reda tražbina stečajnog vjerovnika.

Nadalje, sve neprovjerene i nedokazane okolnosti na koje se poziva prvostupanjski Sud ne upućuju na krizu u poslovanju kod stečajnog dužnika.

Naime, prvostupanjski Sud navodi da cit. „...*iz spisa ne proizlazi da je imao ikakve imovine (osim nekoliko tisuća eura na računu, ali i to iz pozajmice ovog vjerovnika)*...“. **Ovdje se odmah postavlja pitanje na temelju čega prvostupanjski Sud zaključuje da „nekoliko tisuća eura na računu“ predstavlja krizu za poslovanje trgovačkih društava općenito kao i za stečajnog dužnika pojedinačno?! Zašto prvostupanjski Sud, svjesno ili ne, propušta iz vida činjenicu da stečajni dužnik u datom trenutku nije imao nikakvih dugovanja prema niti jednom subjektu pa čak niti prema svojim zaposlenicima jer bi upravo dugovanja odnosno insolventnost predstavljalo krizu u poslovanju?!**

Ovdje također treba naglasiti jednu bitnu činjenicu, a to je da je iznos zajma od 2.050.000,00 € uplaćen trgovačkom društvu iz R. Italije, CRANCHI S.P.A., a što je

vidljivo iz dokumentacije koja prileži spisu, dakle, nije uplaćen izravno stečajnom dužniku. Uplaćen je predmetnom trgovačkom društvu iz R. Italije zato jer je to trgovačko društvo izgradilo plovilo u svojem brodogradilištu, a koje je plovilo kasnije preneseno u vlasništvo stečajnog dužnika dok se stečajni dužnik obvezao vratiti predmetni iznos zajma upravo stečajnom vjerovniku.

Dakle, radilo se o strogo namjenskom zajmu i to radi kupnje plovila vrijednog preko 2.000.000,00 € pa na temelju kakvih činjenica si prvostupanjski Sud dozvoljava tvrditi da bi u trenutku primanja zajma u tako značajnom iznosu radi kupnje plovila stečajni dužnik bio u krizi?!

Stečajni vjerovnik će sada, ponukan postupanjem prvostupanjskog Suda, „*bez stručnih i dubinskih analiza*“, odgovorno tvrditi da niti jedan odgovoran gospodarski subjekt, bila to banka, vlasnik stečajnog dužnika ili neka treća osoba, neće društvu u krizi dati zajam u iznosu od 2.050.000,00 € radi kupnje plovila jer svaki iole odgovoran gospodarski subjekt zna kako izgleda trgovačko društvo u krizi i zašto takvom trgovačkom društvu nije svrhovito davati zajam radi ostvarenja nekog poslovnog poduhvata. Zajam koji se daje trgovačkom društvu u krizi jest zajam kojim će se podmiriti dugovanja takvog društva ili kojim će se podmiriti neke druge nužne tekuće potrebe radi pokretanja poslovnog zamašnjaka, a s obzirom na gospodarski potencijal stečajnog dužnika u datom periodu, takav zajam ne bi prelazio iznos od 10.000,00 € do najviše 30.000,00 € kako bi se konsolidiralo poslovanje stečajnog dužnika kroz razdoblje od 6 mjeseci do godine dana.

Uostalom, kako uopće trgovačko društvo, koje je upisano u sudski registar svega nekoliko mjeseci prije dobivanja predmetnih zajmova, može u tako kratkom razdoblju dospjeti u krizu?! To, kao i druga ovdje iznesena pitanja su trebala svoj odgovor način u sudskom postupku predviđenom zakonom, a to je isključivo parnični postupak.

Nadalje, treba primijetiti i da između stečajnog vjerovnika i dužnika nema ugovora o dokapitalizaciji, nema odluke skupštine o povećanju kapitala, nema dokaza da je stečajni vjerovnik pristao na odricanje od predmetnih tražbina te postoje instrumenti osiguranja (bjanko zadužnice), a sve to, uz već gore navedene činjenice, upućuje na to da se ovdje ne može raditi o zajmu koji nadomješta kapital.

V. U točki 5.2.12. pobijanog Rješenja, sud se upušta u osporavanje predanih bjanko zadužnica vlastitim misaonim konstrukcijama koja nisu potkrijepljena niti jednim materijalnim dokazom koji bi se nalazio u spisu. Tako prvostupanjski Sud iznosi da cit. „...*zaista je neuobičajeno (naravno ne i nemoguće), ali po nekom redovnom tijeku stvari je očekivano da bi se ugovor o zajmu na iznos od 2.050.000,00 eura sklopio u pisano obliku.*“ Po kojem bi to iskustvenom kriteriju prvostupanjskog Suda bilo neuobičajeno sklapanje ugovora o zajmu u usmenom obliku imajući u vidu činjenicu

da je jedini član uprave i društva kako stečajnog vjerovnika tako i stečajnog dužnika u datom trenutku bila jedna te ista fizička osoba?!

Nadalje, prvostupanjski Sud dalje navodi da cit. „...*očekivano bi bilo (i uobičajeno) da se sredstva osiguranja pribave prije sklapanja ugovora (kao i da u tom nekom pisanom ugovoru bude određeno navedeno koja sredstva osiguranja dužnik iz tog odnosa mora pribaviti).*“

Na temelju kojeg razloga bi bilo očekivano i uobičajeno da se sredstva osiguranja pribave prije sklapanja ugovora kada, ponovno treba istaknuti, je jedini član uprave i društva kako stečajnog vjerovnika tako i stečajnog dužnika u datom trenutku bila jedna te ista fizička osoba pa koja je s obzirom na tu okolnost mogla samostalno raspolagati svim pravima i obvezama obaju trgovačkih društava kako god je ona to htjela?! Naime, Korelić Denis, tadašnji jedini član uprave i društva stečajnog vjerovnika i dužnika nije u datom trenutku kanio otuđiti poslovne udjele u društvu stečajnog dužnika već je na to bio prisiljen zbog zdravstvenih razloga, a zbog čega se vodi parnični postupak pred prvostupanjskim Sudom pod posl. br. P-67/2025 protiv aktualne jedine članice uprave i društva stečajnog dužnika. **Dakle, imajući u vidu da on tada nije planirao otuđiti poslovne udjele u društvu stečajnog dužnika, zašto bi, *de facto* sâm sa sobom, bio oprezan prilikom ugovaranja predmetnih pravnih poslova kao i u slučaju kada bi iste pravne poslove ugovarao sa trgovačkim društvom koje nije pod njegovom izravnom kontrolom?!**

Ovdje prvostupanjski Sud na neki način „tjera“ stečajnog vjerovnika da o činjeničnim utvrđenjima raspravlja u žalbi po pobijanom Rješenju jer se i sâm prvostupanjski Sud upustio u istu nedopuštenu aktivnost u obrazloženju pobijanog Rješenja. Nastavno, suprotno takvom nedopuštenom postupanju, s obzirom da pravila stečajnog postupka ne predviđaju utvrđivanje osporenih činjenica, prvostupanjski Sud je bio obavezan bilo stečajnog vjerovnika bilo stečajnog dužnika uputiti u parnicu gdje je jedino dopušteno raspravljati na ovaj način.

Nadalje, u odnosu na konstatacije prvostupanjskog Suda da cit. „...*nigdje ne postoji niti jedna poveznica između tih zadužnica i ovog zajma (npr. da se poklapaju iznosi zajma i osiguranja, datumi osnovnog pravnog posla i osiguranja, i slično).*“ stečajni vjerovnik želi istaknuti da je karakteristika obveze iz zadužnice njena apstraktnost ako dođe do naplate zadužnice. To znači da je razlog odnosno pravni posao zbog kojeg je neka bjanko zadužnica izdana u potpunosti irelevantan za sposobnost bjanko zadužnice da bude predana na naplatu. Samim time, zakonom nije propisano da je radi valjanosti bjanko zadužnice obveza stranaka na bjanko zadužnici naznačiti na koji se pravni posao ista odnosi niti je obveza stranaka u ugovoru kojim je pravni posao nastao posebnom odredbom ugovoriti obvezu izdavanja bjanko zadužnica. **S tim u svezi, bjanko zadužnice mogu biti izdane u trenutku sklapanja pravnog**

posla, nakon njega, pa čak i prije, ne postoji zakonska odredba koja bi to spriječila ili kojom bi to bilo zabranjeno.

Zaključno, prvostupanjski Sud ovdje tvrdi da se cit. „... *priložene zadužnice ne odnose na ovaj zajam...*“, međutim, čak i ako je tome tako, i dalje ostaje činjenica da su bjanko zadužnice ovršne isprave koje su izdane radi osiguranja neke, po stavu prvostupanjskog Suda, druge tražbine koja bi onda trebala biti ispitana pa neka taj isti prvostupanjski Sud, kad se već otvoreno i bez granica upušta u utvrđivanje razno raznih činjenica, utvrdi koja je to tražbina ili tražbine osigurane predmetnim bjanko zadužnicama ili da utvrdi da se radi o bjanko zadužnicama koje ne osiguravaju niti jednu tražbinu jer je to utvrđenje iznimno važno.

Naime, sukladno čl. 106. st. 2. Stečajnog zakona ("Narodne novine" br. 71/15., 104/17., 36/22., 27/24., dalje: SZ), smatrat će se da vjerovnik ima pravo glasa, iako je njegova tražbina osporena, ako postojanje svoje tražbine dokazuje ovršnom ispravom, osim ako se javnom ili javno ovjеровljenom ispravom ne dokaže prestanak postojanja tražbine **pa slijedom toga, ako predmetne bjanko zadužnice, kojim slučajem, osiguravaju neku drugu tražbinu koja bi eventualno bila sporna, stečajni vjerovnik bi svejedno, dok takva tražbina ne bi bila osporena, imao pravo sudjelovati u glasanju u skupštini vjerovnika.**

VI. Slijedom navedenog, predlaže se da Visoki trgovački sud kao drugostupanjski sud prihvati žalbu stečajnog vjerovnika u cijelosti te ukine odnosno preinači pobijano Rješenje.

U Puli, dana 4. studenog 2025. god.

Stečajni vjerovnik p. p.